

РЕШЕНИЕ

№ 2362

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20221110115495 по описа за 2022 година

Страни в производството са ищецът Л. Г. К. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я., и ответникът А. О. В. с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П..

Предявен е иск с правна квалификация чл.45 ЗЗД за сумата 5000лв. – обезщетение за неимуществени вреди /душевен и физически дискомфорт, болка, чувство за унижение, засягане на честта и достойнството на ищцата пред детето й и други близки хора/, претърпени от ищцата в причинна връзка с противоправно поведение на ответника, изразяващо се в нанасяне на обиди на ищцата с думите „курва“ и „парцал“, „боклук“, „не можеш да си държиш краката затворени“, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 12.01.2019г. до окончателното му изплащане. Претендира разноски.

Ищцата твърди, че с ответника са разведени и са установени привременни мерки, с които ответникът е имал право да взема детето от дома на ищцата на адрес: с. Долни Лозен, ул. „Полуврак“ №17 всеки втори и четвърти уикенд от месеца. При две от тези посещения във връзка с изпълнение на режима на лични контакти в с. Долни Лозен, ул. „Полуврак“ №17, на 12.01.2019г. от 10.00 ч. ответникът е нанесъл на ищцата обиди в нейно присъствие, като я е нарекъл „курва“ и „парцал“, а на 26.01.2019г. от 10 ч. е казал в нейно присъствие „курва“, „боклук“, „не можеш да си държиш краката затворени“. Ищцата посочва, че с Присъда от 01.07.2021г. на СРС, НО, 7-ми състав по НЧХД №8566/2019г. ответникът А. О. Видев е бил признат за виновен в това, че за времето от 12.01.2019г. до 26.01.2019г. при условията на продължавано престъпление, с две деяния, осъществяващи състава на едно и също престъпление по чл.146, ал.1 НК, е казал унизителни за честта и достойнството на ищцата думи. Посочва, че ответникът е обжалвал присъдата и с влязло в сила Решение №56/24.01.2022г., СГС, НО, IV въззивен състав потвърждава присъдата в частта относно

изводите за извършването и противоправността на деянието, вината на дееца, а присъдата е изменена в частта, с която подсъдимия А. О. В. не е наказан по повдигнатото му с тъжбата, депозирано от ищцата обвинение за престъпление по чл.146, ал.1, вр. чл.26, ал.1 НК и вместо това е ангажирана административно-наказателната му отговорност и на основание чл.78а НК на А. В. му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000лв. Ищцата посочва, че вследствие на нанесените обиди е претърпяла чувство за унижение, болка, душевен и психически дискомфорт, безсъние, главоболие, нервно напрежение и тревожност. Посочва, че обидите ѝ са нанесени пред детето ѝ, пред приятели на мъжа ѝ и пред баща ѝ, а също и нееднократно, което увеличава интензитета и размера на вредите.

Ответникът възразява ищцата да е претърпяла вреди и че ответникът отговаря за вредите, претърпени от ищцата, както и размерът на вредите. Оспорва причинна връзка между отправените от ищеца обидни изрази и вредоносните последици, претърпени от ищцата.

Възразява за съпричиняване от страна на ищцата в размер на 90%. Посочва, че е в мотивите на Присъда от 09.07.2020г. по НЧХД №3941/2019г., СРС, НО, 19 с-в и Решение № 260160/16.11.2020г. по ВНЧХД № 3116/2020г., СГС, НО, 15 възз. с-в е установено, че ищцата е отправила към ответника следните обидни думи: „лайнари, нещастници, сополи“, а с предупредителен протокол от 26.01.2019г. ищцата е била предупредена да не влиза във физическа и словесна саморазправа с ответника А. В..

В срока за отговор на исковата молба А. О. В. с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П., е предявил насрещен иск срещу Л. Г. К. с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я..

Предявен е иск по чл.45 ЗЗД за сумата 5000лв. – обезщетение за неимуществени вреди /засягане на честта и достойнството на ищцата пред детето ѝ и други близки хора, чувство за непълноценност, притеснение от приятелите и околните, присъствали на деянието/, претърпени от ответника в причинна връзка с противоправно поведение на ищцата, изразяващо се в нанасяне на обиди на ответника с думите „лайнари“, „нещастници“, сополи“ и „черен циганин“, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 25.05.2022г. до плащането, както и законна лихва от датата на увреждането – 12.01.2019г. до датата на завеждане на исковата молба – 25.05.2022г. Претендира разноски.

Ищецът по насрещния иск твърди, че с Присъда от 09.07.2020г. по НЧХД №3941/2019г., СРС, НО, 19 с-в ответницата Л. Г. К. е призната за виновна в това, че с две деяния, при условията на продължаващо престъпление по чл.146, ал.1 НК, като на 12.01.2019г. в 10.00 ч. на ул. „Полуврак“ № 17 в с. Долни Лозен е казала на А. О. В. и Мартин Костадинов Гьорев „лайнари, нещастници, сополи“, а В. е нарекла „черен циганин“, а на 26.01.2019г. в 10.00 ч. на същото място е нарекла А. О. В. и Георги Върбанов Мановски „мухльовци, нещастници, пияници“, като по този начин им е нанесла обида.

Посочва, че с Решение № 260160/16.11.2020г. по ВНЧХД № 3116/2020г., СГС, НО, 15 възз. с-в е изменена постановената по НЧХД № 3941/2019г., СРС, НО, 19 с-в присъда, като е признал подсъдимата Л. Г. К. за невиновна и на основание чл. 304 НПК я оправдава по обвинението, че е нанесла обида на А. О. В. и Георги Върбанов Мановски, като на

26.01.2019г. в 10.00 ч. ги е нарекла „мухльовци и пияници“. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част. Ищецът посочва, че от нанесената от ответницата обида е претърпял сериозни вреди, изпитал е чувство за непълноценност, срам пред детето и пред приятелите си, имал е чувство за накърнена чест и достойнство, бил е тревожен, нервен, страдал е от безсъние, главоболие, високо кръвно и други неприятни нарушения на здравето.

В срока по чл.131 ГПК ответницата подава отговор на исковата молба. Оспорва иска по основание и размер. Моли производството да бъде спряно на основание чл.229, ал.1, т.4 ГПК, доколкото срещу основния свидетел по НЧХД № 3941/2019г., СРС, на чиито показания се основава присъдата, е образувано досъдебно производство за лъжесвидетелстване по чл.290 НК по посоченото наказателно дело. Посочва, че предявения иск е недопустим. Оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Оспорва неправомерно поведение от своя страна, оспорва ответникът да е претърпял вреди, оспорва причинна връзка между поведение и претърпени от ищеца вреди, оспорва размер на вредите. Възражава за съпричиняване от страна на ответника. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

За основателността на предявения **първоначален иск** по чл. 45 ЗЗД ищецът Л. К. следва да установи противоправно поведение на ответника, неимуществени вреди, причинно-следствена връзка между поведението и вредите.

Между страните не се спори, че на 12.01.2019г. и 26.01.2019г. ответникът е отправил на ищцата посочените в исковата молба обидни думи.

По делото като доказателство са приети официално заверени копия от Присъда от 01.07.2021 г. по НЧХД № 8566/2019 г., СРС, НО, 7. с-в и Решение № 56 от 24.1.2022 г. по ВНЧХД № 4424/2021 г., СГС, IV възз. с-в, с които ответникът А. О. В. е признат за виновен за това, че за времето от 12.01.2019 г. до 26.01.2019 г., при условията на продължавано престъпление, с две деяния, осъществяващи поотделно състава на едно и също престъпление по чл.146, ал.1 НК, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, казал унизителни за честта и достойнството на Л. Г. К. думи в нейно присъствие, както следва: на 12.01.2019 г. в 10.00 часа, в с. Долни Лозен, на ул. „Полуврак“ № 17, е казал унизителни за честта и достойнството на Л. Г. К. думи в нейно присъствие, а именно „курва“ и „парцал“ и на 26.01.2019 г. в 10.00 часа, в с. Долни Лозен, на ул. „Полуврак“ № 17, е казал унизителни за честта и достойнството на Л. Г. К. думи в нейни присъствие, а именно „курва“, „боклук“, „не можеш да си държиш краката затворени“ – престъпление по чл. 146, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, като на основание чл. 78а, ал. 1 НК подсъдимият А. О. В. е освободен от наказателна отговорност за извършеното от него престъпление и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. На основание чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателен съд е задължителна за гражданския съд относно въпросите дали е извършено

деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Съгласно чл. 413, ал. 2 НПК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието, а според ал. 3 на чл. 413 НПК задължителна сила за гражданския съд по ал. 2 има и решението на районния съд, с което освобождава обвиняемия от наказателна отговорност и му налага административно наказание или оправдава обвиняемия, както и одобреното от съда споразумение. Трайната съдебна практика на ВКС също безпротиворечиво приема, че решението на районния съд по чл. 78а НК има задължителна сила за гражданския съд както на влязла в сила присъда - в този смисъл Тълкувателно решение №5 от 05.04.2006 г. по тълк. дело № 5/2005 г., ОСГТК на ВКС, Определение № 559 от 11.04.2011 г. по гр.д. 327/2011 г., IV г.о. на ВКС, Определение № 669 от 28.05.2011 г. по гр.д. 185/2011 г., III г.о. на ВКС и други. Следователно по настоящото дело безспорно е установено, че ответникът А. О. В. е обидил ищцата Л. Г. К., като я на 12.01.2019 г. и 26.01.2019 г. е нарекъл ищцата Л. Г. К. с думите „курва“ и „парцал“ в нейно присъствие в присъствие на детето на страните.

По делото също така като доказателства са приети два амбулаторни листа за ищцата Л. К. – съответно Амбулаторен лист № 469/18.8.2022 г. (лист 142 по делото), с който е констатирано смесен тревожно-депресивен синдром в контекста на разстройство на съня, както и Амбулаторен лист № 002345/20.11.2019 г. (лист 143 по делото), с който е констатирано болков синдром на лумбален отдел на гръбначния стълб, напрегната паравертебрална мускулатура, хиперекстензия по L5S1 ласек 60-70 градуса, отслабен ахилесов рефлекс и цефалгичен синдром, като е поставена диагноза „увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия“, като е посочено като придружаващи заболявания обикновена мигрена.

Съгласно свидетелските показания на свидетеля Теодора Д., дадени в открито съдебно заседание на 20.01.2023 г., след отправените обиди ответника ищцата Л. К. е много разтревожена, получава паник атаки и са ѝ изписани хапчета, трудно се концентрира и е постоянно притеснена, тревожна, напрегната, както и заради обидите на ищца не може да спи нощем. Свидетелят посочва, че ищцата приемала сънотворни и лекарства за депресия. Съдът кредитира свидетелските показания, като отговарящи на останалия по делото доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съдът намира, че ищцата е претърпяла вреди, изразяващи се в тревожност, паник атаки, напрегнатост, безсъние, влошено самочувствие и депресивни състояния, което се установява както от свидетелските показания на свидетеля Теодора Д., така и от приложения по делото Амбулаторен лист № 469/18.8.2022 г.

Съдът намира, че посочените вреди ищцата е претърпяла вследствие на нанесените от страна на ответника А. В. обиди на 12.01.2019 г. и на 26.01.2019 г. На първо място, преди нанасянето на обидите не се установява ищцата да е имала оплаквания от депресии,

тревожност или други физически и емоционални страдания. От показанията на свидетеля Теодора Д. се установява, че тревожността, депресията и другите оплаквания на ищцата са започнали след нанасяне на обидите от страна на ответника. На следващо място, установените по делото психически и емоционални вреди на ищцата са обичайна и закономерна последица от нанесена обида, доколкото обидата засяга негативно достойнството на пострадалия, неговата самооценка и самочувствието му. Не се доказва твърденията на ответника, че преживените от ищцата болки и страдания се дължат на осъществени от предишния съпруг на ищцата актове на домашно насилие, тъй като ищецът не е представил доказателства в този смисъл в законоустановените срокове по чл. 147 ГПК.

Съгласно чл. 32, ал.1 от Конституцията на Република България „Личният живот на гражданите е неприкосновен. Всеки има право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име“. Честта и достойнството на гражданите е обект и на закрила в наказателното право.

Действия, които засягат честта и достойнството на гражданите, като обида и клевета, са противоправни, а вредите, причинени от тях, подлежат на възстановяване от виновно причинилото ги лице. С представената по настоящото дело Присъда от 01.07.2021 г. по НЧХД № 8566/2019 г., СРС, НО, 7. с-в и Решение № 56 от 24.1.2022 г. по ВНЧХД № 4424/2021 г., СГС, IV възз. с-в, от които е обвързан гражданския съд, по задължителен за настоящия съдебен състав начин на основание чл. 300 ГПК, вр. с чл. 413, ал. 3, вр. с ал. 2 НПК, се установява и противоправността на поведението на ответника.

Несъмнено ответникът носи отговорност по чл.45 ЗЗД за вредите от противоправно причинени вреди, вследствие на отправени обиди в присъствието на ищцата, с които я е унижил, накърнил е нейните чест и достойнство в присъствието на своите приятели и пред детето ѝ, поради което следва да се ангажира отговорността на ответника.

Относно възразението за съпричиняване – с отговора на исковата молба ответникът прави възразение за съпричиняване, посочвайки, че с поведението на ответницата е допринесла за настъпване на вредите, като е отправила към ответника обидни изрази „лайнари, нещастници, сополи“, за което е била осъдена с присъда от 09.07.2020 г. по НЧХД № 3941/2019 г., СРС, НО, 19 с-в и от Решение № 260160/16.11.2020 г. по ВНЧХД № 3116/2020 г., СГС, НО, 15 възз. с-в. В показанията на св. Георги Мановски, дадени в открито съдебно заседание на 20.01.2023 г. посочва, че ищцата Л. К. е започнала с обидите, като е наричала ответника А. В. с обидни епитети „пияници“ и „сополи“, като посочва, че ответникът А. В. дълго е търпял да бъде обиждан преди да обиди ищцата. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Мановски в тази част, тъй като с Присъда от 2020 г. по НЧХД № 3941/2019 г. по описа на СРС ответницата Л. К. е оправдана по обвинението, че на 12.01.2019 г на ул „Полврак“ в с. Долни Лозен е обидила Георги Мановски, свидетел по настоящото дело, като е него нарекла и А. В. „мухльовци“ и „пияници“. С Решение № 260160/16.11.2020 г. по ВНЧХД № 3116/2020 г., СГС, НО, 15 възз. с-в ответницата Л. К. е оправдана и че на 26.01.2019 г. е нанесла обида на Георги Мановски и на А. В., като ги е нарекла „мухльовци“ и „пияници“. Присъдата относно въпросите за виновността, за извършване на деянието и за

противоправността е задължителна за гражданския съд на основание чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 НПК. Като мотив за да оправдае подсъдимата в Присъда от 2020 г. по НЧХД № 3941/2019 г., СРС, е посочено, че на 12.01.2019 г. свидетелите Гьорев и Мановски не са слизали от колата, не са имали никаква комуникация с ищцата и не са могли да възприемат обидните думи. Поради това съдът намира показанията на свидетеля Георги Мановски за недостоверни и не ги кредитира. На следващо място, дори при второто отправяне на обиди на 26.01.2019 г. свидетелят да е присъствал и дори да се приеме, че ответницата Л. К. е започнала да отправя обиди спрямо А. В., посоченото не доказва съпричиняване. За да е налице съпричиняване поведението на пострадалия трябва да е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат. Съпричиняването е обективен факт, който се определя единствено от наличието на такава причинна връзка, а не и от наличието на вина в действието или бездействието на пострадалия. За да е налице, обективно е необходимо за настъпването на вредите да са допринесли най-малко две лица-делинквентът и увреденият, като тяхното поведение е част от общия причинно-следствен процес на увреждането. Задължително условие за приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилите вреди. Поради това не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди. За да се приеме правнорелевантен принос, не е достатъчно увреденият да е благоприятствал настъпването на отрицателния резултат, но е необходимо и каузално да го е обусловил. Само по себе си нарушаването на общоприети или опитни правила за поведение от страна на пострадалия не може да обоснове извод за наличието на съпричиняване. И в този случай определящо е наличието на причинна връзка между нарушаването им и вредоносния резултат, т. е. резултатът трябва да е следствие и на нарушаването. На следващо място, при съпричиняването е налице причинна връзка между вредите и поведението на пострадалия, а не между поведението на делинквента, причинило вредоносния резултат и поведението на пострадалия. Поради това съдът намира възражението на ответника за съпричиняване за неоснователно и недоказано.

По отношение размера на обезщетението за неимуществени вреди – съдът е длъжен да го определи по справедливост, като вземе предвид всички относими обективни фактори, които в случая са вид на уврежданията – касае се за засягане на честта и достойнството на ищцата Л. К.; отражение на инцидента върху психиката на ищцата, като се установява, че преживеният емоционален стрес е довел до тревожност, безсъние, напрегнатост, които продължават да се отразяват върху емоционалното състояние на ищцата – повече от две години по-късно – видно от амбулаторен лист №433 от 02.08.2022 г. ищцата страда от смесено тревожно-депресивно разстройство. Съдът взема предвид и обстоятелството, че обидните думи са отправени към ищцата в присъствието на нейното дете, както и пред приятели на А. В., което увеличава чувството за унижение и засяга достойнството ѝ в по-висока степен.

Предвид изложените обективни фактори, имащи значение за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът намира, че справедливият размер на обезщетението е 3000 лв.

Съдът намира, че следва да разгледа и предявения **насрещен иск** на А. В. срещу Л. К. за сумата 5000лв. – обезщетение за неимуществени вреди /засягане на честта и достойнството на ищцата пред детето ѝ и други близки хора, чувство за непълноценност, притеснение от приятелите и околните, присъствали на деянието/, претърпени от ответника в причинна връзка с противоправно поведение на ищцата, изразяващо се в нанасяне на обиди на ответника с думите „лайнари“, „нещастници“, „сополи“ и „черен циганин“, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 25.05.2022г. до плащането, както и законна лихва от датата на увреждането – 12.01.2019г. до датата на завеждане на исковата молба – 25.05.2022г.

По предявения насрещен иск съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложена като доказателство по делото Присъда от 09.07.2020 г. по НЧХД № 3941/2019 г., СРС, 19 с-в ответницата по насрещния иск Л. К. е призната за виновна за това, че при условията на продължавано престъпление, доколкото с две деяния, осъществяващи поотделно състава на едно и също престъпление по чл. 146, ал. 1 от НК, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, а именно: на 12.01.2019 г. в 10.00 часа на ул. „Полуврак“, в с. Долни Лозен, пред № 17 е нанесла обида на А. В. и Мартин Гьорев, като е казала нещо унизително за честта и достойнството им, като ги е нарекла „лайнари, нещастници, сополи“, а В. е нарекла и „черен циганин“ и на 26.01.2019 г. в 10.00 часа на ул. „Полуврак“, в с. Долни Лозен, пред № 17 е нанесла обида на А. В. и Георги Мановски, като е казала нещо унизително за честта и достойнството им, като ги е нарекла „мухльовци, нещастници, пияници“, с което е извършила престъпление по чл. 146, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК и на основание чл. 78а, ал. 1 НК я освобождава от наказателна отговорност и ѝ налага административно наказание. С решение № 260160 от 16.11.2020 г. по ВНЧХД № 3116/2020 г., СГС, XV възз. с-в изменя присъдата от 09.07.2020 г. по НЧХД № 3941/2019 г., СРС, НО, 19 с-в, като признава подсъдимата Л. К. за невиновна и я оправдава по обвинението, че на 26.01.2019 г. в 10.00 часа, на ул. „Полуврак“, в с. Долни Лозен, пред № 17, е нанесла обида на А. В. и Георги Мановски, като ги е нарекла „мухльовци“ и „пияници“, а в останалата ѝ част потвърждава присъдата.

На основание чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 3 НПК съдът приема за установено в настоящото производство, че Л. К. е нанесла умишлено обида на ищца по насрещния иск А. В., като на 12.01.2019 г. в 10.00 часа го е нарекла „лайнари, нещастници, сополи“ и „черен циганин“ и на 26.01.2019 г. е нарекла А. В. и приятеля му Георги Мановски „нещастници“.

Съгласно свидетелските показания на свидетеля Георги Мановски, дадени в открито съдебно заседание на 20.01.2023 г., след обидите А. В. не е могъл да спи, имал е нервни

кризи, не един припадък, изтръпвания на крайници, както и са му предписвани успокоителни. Съдът кредитира частично свидетелските показания на свидетеля Мановски в частта относно твърденията, че след обидите А. В. не е могъл да спи и е изпадал в нервни кризи. Съдът не кредитира показанията на свидетеля в частта, в която посочва, че ищецът е имал припадъци и изтръпвания на крайници, вследствие на обидата, доколкото твърденията на свидетеля не се подкрепят от други доказателства по делото като епикризи, медицински удостоверения или други и защото твърдените вреди надминават обичайните вреди, вследствие на нанесена обида.

По отношение размера на обезщетението за неимуществени вреди – при определяне на обезщетението съдът е длъжен да го определи по справедливост, като вземе предвид всички относими обективни фактори, които в случая са вид на уврежданията – касае се за засягане на честта и достойнството на А. В.; отражение на инцидента върху психиката на ищеца по насрещния иск, като се установява, че преживеният емоционален стрес е довел до тревожност, нервни кризи и безсъние. Съдът взема предвид и обстоятелството, че обидните думи са отправени към А. В. в присъствието на неговото дете и приятели, което увеличава чувството за унижение и засяга достойнството му в по-висока степен. По делото няма данни колко време са продължили негативните душевни преживявания на ищеца.

Съдът намира, че макар Л. К. да е отправила няколко обидни епитета спрямо А. В. и неговите приятели, като е нарекла А. В. на 12.01.2019 г. в 10.00 часа с думите „лайнари, нещастници, сополи“ и „черен циганин“ и на 26.01.2019 г. е нарекла А. В. и приятеля му Георги Мановски „нещастници“, отправените от Л. К. обидни думи засягат честта и достойнството на А. В. в по-ниска степен, в сравнение с отправените от него епитети спрямо Л. К., като на 12.01.2019 г. я е нарекъл „курва“ и „парцал“ и на 26.01.2019 г. ѝ е казал унизителни за честта и достойнството думи в нейно присъствие, а именно „курва“, „боклук“, „не можеш да си държиш краката затворени“. И в двата случая обидните епитети засягат по негативен начин самооценката на пострадалия. Унизителният характер на казаното обаче се преценява от съда на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, за зачитане честта и достойнството на всекиго, поради което и с оглед на преобладаващия в обществото морал обидните думи, отправени от А. В. към Л. К. изразяват силно негативна морална оценка за личността на пострадалата и засягат в по-голяма степен честта, достойнството и самооценката на пострадалата, в сравнение с обидните изрази, отправени от Л. К. спрямо А. В.. Съдът намира, че претърпените, вследствие на обидата вреди от страна на А. В. са по-малки по интензивност, в сравнение с вредите, нанесени на Л. К., вследствие на нанесените от В. обиди, тъй като към настоящия момент няма данни по делото В. да страда от депресивно разстройство или да търпи душевни вреди, за разлика от Л. К..

Предвид изложените обективни фактори, имащи значение за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът намира, че справедливият размер на обезщетението е 2500 лв.

По разноските: При този изход на делото право на разноски имат и двете страни.

Ищецът по главния иск Л. К. е сторила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. за процесуално представителство по главния иск. Ищцата е освободена от заплащане на държавна такса на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, поради което такава не е заплащана. Ответникът по главния иск А. В. е заплатил 750 лв. държавна такса за защита и процесуално представителство. Никоя от страните не оспорва като прекомерно адвокатското възнаграждение на насрещната страна, поради което не подлежи на намаляване Ищецът Л. К. има право на разноски съобразно уважената част от иска или следва да ѝ се присъди сумата от 420 лв. разноски по делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Ответникът също има право на разноски съобразно отхвърлената част от иска или на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 300 лв. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Доколкото Л. К. е била освободена от заплащане на държавна такса по предявения иск, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК А. В. следва да заплати в полза и по сметка на СРС дължимата държавна такса съразмерно с уважената част от иска. В случая съобразно уважения размер на иска А. В. следва да бъде осъден да заплати сумата от 120 лв.

По насрещния иск ищецът А. В. е заплатил сумата от 800 лв. за процесуално представителство по договор за правна защита и съдействие, както и 200 лв. държавна такса по насрещния иск. За защитата срещу насрещния иск Л. К. е заплатила сумата от 800 лв. по договор за правна защита и съдействие. Съобразно уважената част от иска на ищеца А. В. следва да бъде присъдена сумата от 500 лв. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК – съобразно уважената част от иска, а на ответницата Л. К. следва да бъде присъдена сумата от 400 лв. за разноски съобразно отхвърлената част от иска на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. О. В. с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П. да плати на **Л. Г. К.** с ЕГН *****, , гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я., сумата 3000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди (душевен и физически дискомфорт, болка, чувство за унижение, засягане на честта и достойнството на ищцата пред детето ѝ и други близки хора), претърпени от ищцата в причинна връзка с противоправно поведение на ответника, изразяващо се в нанасяне на обиди на ищцата с думите „курва“ и „парцал“, „боклук“, „не можеш да си държиш краката затворени“, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането – 12.01.2019г. до окончателното му изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за сумата над 3000лв. до предявения размер от 5000лв.

ОСЪЖДА Л. Г. К. с ЕГН *****, , гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я., да заплати на **А. О. В.** с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П., сумата от 2500 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди (засягане на честта и достойнството на ищеца пред детето му и други близки хора, чувство за непълноценност, притеснение от приятелите и околните, присъствали на деянието), претърпени от ответника в причинна връзка с противоправно поведение на ищцата, изразяващо се в нанасяне на обиди на ответника с думите „лайнари“, „нешащници“, „сополи“ и „черен циганин“, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 25.05.2022г. до плащането, както и законна лихва от датата на увреждането – 12.01.2019г. до датата на завеждане на исковата молба – 25.05.2022г., като ОТХВЪРЛЯ предявения насрещен иск за сумата над 2500лв. до предявения размер от 5000лв.

ОСЪЖДА А. О. В. с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П. да плати на **Л. Г. К.** с ЕГН *****, , гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я., сумата от 820 лв., представляваща сторени разноси по делото по главния и насрещния иск.

ОСЪЖДА Л. Г. К. с ЕГН *****, , гр. София, ж.к. Зона Б-5, бл.8, вх.А, ет.8, ап.40, чрез адв. Я. да плати на **А. О. В.** с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П., сумата от 800 лв., представляваща сторени разноси по делото по главния и насрещния иск.

ОСЪЖДА А. О. В. с ЕГН *****, гр.София, ул. Цар Асен №79, ет.2, ап.5, чрез адв. П. да плати бюджетна сметка на **Софийски районен съд** сумата от 120 лв. за държавни такси, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____